

Ο Άγιος Κασσιανός της Λευκωσίας... (Ιωάννης Μ. Μιχαλακόπουλος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Σύμφωνα με την ελληνορθόδοξη λαϊκή παράδοση, τα Συναξάρια και τα Εορτολόγια ο Κασσιανός είναι «επισήμως» ο αδικημένος άγιος μας, καθότι η μνήμη του τιμάται μια φορά κάθε τέσσερα χρόνια, στις 29 Φεβρουαρίου... Αυτή η δυσμενής «δίσεκτη περιοδικότητα» του επιβλήθηκε στο ποινολόγιο του Παραδείσου λόγω του ότι ήταν «άτακτος» και διέσπειρε «καινά δαιμόνια» κατά την εκεί διαμονή και (ανατρεπτική) δράση του. Ο σεβαστός κι αγαπητός, Καθηγητής Σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας του Πανεπιστημίου Κύπρου, κ. Πέτρος Παπαπολυβίου μας ενημερώνει ότι, στην νεοελληνική γραμματεία, ο Γεώργιος Βιζυηνός (1884) και ο Χρήστος Χριστοβασίλης (1903) αναφέρονται στη συγκεκριμένη τιμωρία.

Ο δίκλιτος Ιερός Ναός του Αγίου Κασσιανού δίπλα στην πράσινη γραμμή στη Λευκωσία.

Ενδιαφέρον έχει το γεγονός ότι η μόνη ελληνική εκκλησία αφιερωμένη στον Άγιο Κασσιανό βρίσκεται στην -γεμάτη συμβολισμούς- παλιά Πόλη της Λευκωσίας, στην περιοχή του Τακτακαλά... Για τους μη γνωρίζοντες, τονίζεται ότι το εν λόγω ακρότατο σημείο είναι στις ελεύθερες περιοχές (πλησίον της ιστορικής Παναγίας Χρυσαινιώτισσας), ακριβώς δίπλα στην Πράσινη Γραμμή που ακόμα χωρίζει την ευρωπαϊκή πρωτεύουσα της Κύπρου στα δύο. Έτσι, βαδίζοντας μέσα στα παραπονεμένα και λαλίστατα σοκάκια, ακούοντας τα χαμηλά βλέμματα των ηλικιωμένων στον καφενέ αφουγκράζεσαι την απόκοσμη ηχώ της ιστορίας του τόπου και των ανθρώπων.

Σαν γνώριμος από καιρό, διακατέχεσαι από μια υπέρλογη αίσθηση βαθέος βιώματος καταστάσεων μηδέποτε βιωμένων από εσένα τον ίδιο. Εικόνες οικείες άλλων καιρών σε παρασύρουν. Νομίζεις ότι κόσμος συρρέει από παντού σεμνά, ταπεινά και με ελαφριά περπατησιά υπό τους γλυκερούς Ήχους της Μεγάλης Εβδομάδας. Ο Ηλίας και η Μερόπη συζητάνε χαμηλόφωνα μέσα στες μπουκαμβίλιες και στ' Αυγουστιάτικα γιασεμιά δια την πρόοδον των τέκνων τους... Στο περίφημο σχολείο της γειτονιάς, δεκάδες παιδικά χαμόγελα προκαλούν αμηχανία στον πανδαμάτορα (;) χρόνο. Τα εύρωστα αγιορείτικα βασιλικά, με την κορμοστασιά και την ευωδία τους, θαρρείς ανθίστανται στην ημισέληνο που ρίχνει βαριά τη σκιά της, εκεί στου δρόμου την άκρη.

Προσφάτως, με την ευκαιρία επαγγελματικού ταξιδιού στην Νήσο του Ευαγόρα, επισκεφθήκαμε αυτό το χώρο της πυκνής σημειολογίας (σημειωτικής). Ο «αδικημένος» Άγιος Κασσιανός της Κύπρου από κοσμοπολίτης πρωτευουσιάνος κατέληξε Ακρίτας. Ανοίγοντας τα παράθυρα της εκκλησίας, η περιρρέουσα αύρα του προσφυγικού πόνου και νόστου αναμειγνύεται με το θυμίαμα ελπίδος...

Βρισκόμαστε πλέον στην καρδιά του καλοκαιριού. «Αποφράδες ημέρες» και «θλιβερές επέτειοι» βρίσκονται γαντζωμένες στα ημερολόγια της μνήμης. Οι αμείλικτοι συνειρμοί των αναπάντητων «γιατί;» ακόμα στοιχειώνουν και την τελευταία σπιθαμή ελεύθερης σκέψης που μας έχει (;) απομείνει...

